

Sygn. akt IX W 3272/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Żołnowska

Protokolant: stażysta Izabela Sarbiewska

w obecności oskarżyciela publ. M. W.

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2014 r. i 5 listopada 2014r. sprawy

S. G.

s. B. i B. z domu M.

ur. (...) w B.

obwinionego o to, że:

w dniu 25 czerwca 2014r. ok. godz.08:20 na drodze krajowej nr (...)km 1hm w miejscowości K. Gm. B. kierując pojazdem m-ki R. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności w ten sposób , że na łuku drogi nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem , który wpadł w poślizg , zjechał na przeciwległy pas ruchu i zderzył się z pojazdem m-ki (...) o nr rej. (...) , następnie uderzył w pojazd m-ki N. (...) o nr rej. (...) oraz pojazd m-ki S. (...) o nr rej. (...) czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

-tj. o czyn z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 19 ust.1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym,

ORZEKA:

I. **obwinionego S. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **86 § 1 kw** skazuje go na **karę 4000 (czterech tysięcy) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 86 § 3 kw orzeka wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 18 (osiemnastu) miesięcy;

III. na podstawie art. 29 § 4 kw **zalicza na poczet orzeczonego środka okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 25 czerwca 2014r.;**

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od kosztów postępowania i opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 25 czerwca 2014 r. około godziny 8:20 po drodze krajowej nr (...) w miejscowości K. poruszał się pojazd marki R. (...) o nr rej. (...) kierowany przez S. G.. Przed ww. pojazdem z prędkością około 90 km/h poruszał się pojazd prowadzony przez J. D..

(dowód: zeznania świadka J. D. k. 124)

Przeciwnym pasem ruchu poruszał się pojazd marki (...) o nr rej. (...) prowadzony przez S. J.. Pasażerem wymienionego pojazdu był M. S.. Za pojazdem (...) poruszał się pojazd marki N. (...) o nr rej. (...) kierowany przez A. K.. Za ww. pojazdami poruszał się samochód marki S. (...) o nr rej. (...) prowadzony przez A. Z..

(dowód: zeznania świadka S. J. k. 110v, zeznania świadka M. S. k. 110v, zeznania świadka A. Z. k. 110 v, zeznania świadka A. K. k. 124)

Droga nr (...) na wysokości 22 km jest drogą jednojezdniową dwukierunkową. Dozwolona administracyjna prędkość na tym odcinku drogi wynosi 90 km/h.

(dowód: notatka urzędowa k. 13, protokół oględzin miejsca wypadku drogowego k. 24- 27)

Kierujący pojazdem R. (...) na łuku ww. drogi jechał szybko i w wyniku nie dostosowania prędkości do warunków panujących na drodze stracił panowanie nad pojazdem, który wpadł w poślizg, po czym zjechał na przeciwny pas ruchu i uderzył bokiem w pojazd marki (...) o nr rej. (...), następnie w pojazd m-ki N. (...) o nr rej. (...), a kolejno w pojazd m-ki S. (...) o nr rej. (...), po czym wjechał do rowu. S. G. po zdarzeniu przebywając jeszcze w pojeździe na chwilę stracił przytomność. Wymieniony został przewieziony do szpitala

(dowód: zeznania świadka S. J. k. 110v, zeznania świadka M. S. k. 110v, zeznania świadka A. Z. k. 110 v, zeznania świadka A. K. k. 124, karta leczenia szpitalnego k.105, zeznania świadka J. B. k. 110v, zeznania świadka J. D. k. 124)

W wyniku zderzenia w pojeździe marki R. (...) doszło do wystrzelenia poduszek powietrznych kierowcy i pasażera, a także do uszkodzenia drzwi lewych tylnych i przednich, drzwi prawych przednich, lewego przedniego błotnika, przedniego zderzaka, lewego reflektora, przedniego lusterka lewego i prawego, pokrywy komory bagażnika, pokrywy komory silnika, dachu, tylnego lewego błotnika, zderzaka, szyby czołowej, szyby drzwi przednich i tylnych.

(dowód: protokół oględzin pojazdu k. 16-17)

W pojeździe marki (...) uszkodzone zostało poszycie z lewej strony izotermy, winda podnośnicza, sterownik windy, lampa zespolona lewa, lewe obręsyówki, zaczep.

(dowód: protokół oględzin pojazdu k. 22-23)

Z kolei w pojeździe marki S. (...) doszło do uszkodzenia zderzaka przedniego, progów drzwi, atrapy wlotów powietrza w zderzaku, obręczy koła prawego przedniego

(dowód: protokół oględzin pojazdu k. 18-19)

W pojeździe marki N. (...) uszkodzone zostały szyba czołowa, zderzak przedni, lewy przedni błotnik, tylne i przednie lewe drzwi, zawieszenie koła lewego przedniego, obręcz koła lewego, kierunkowskaz prawy przedni, lewy przedni klosz reflektora, tablica rejestracyjna, przedni prawy błotnik, słupki drzwi prawych przednich.

(dowód: protokół oględzin pojazdu k. 20-21)

Wszyscy uczestnicy zdarzenia byli trzeźwi.

(dowód: protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 28- 30, sprawozdanie z przeprowadzonych badań krwi k. 49-50)

Na miejsce zdarzenia została wezwana policja. Przybyli na miejsce funkcjonariusze policji dokonali oględzin miejsca zdarzenia jak i pojazdów, sporządzili szkic miejsca zdarzenia oraz rozpytali jego uczestników na okoliczności tego zdarzenia.

(dowód: notatka urzędowa k. 13-15, szkic miejsca zdarzenia k. 27, protokół oględzin k. 24-26, zeznania świadka J. S. k. 111, zeznania świadka M. P. 111)

S. G. urodził się (...) w B., jest kawalerem, na utrzymaniu ma kilkumiesięcznego syna i partnerkę. Wymieniony utrzymuje się z prac dorywczych. S. G. był uprzednio karany za wykroczenia drogowe. Uprawnienia do prowadzenia pojazdów S. G. uzyskał 14 czerwca 2011 r.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 110, wydruk z bazy (...) 99)

Obwiniony S. G. w postępowaniu wyjaśniającym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Na rozprawie głównej obwiniony wyjaśnił, że nie pamięta przedmiotowego zdarzenia i nie przyznaje się do winy.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 110)

Wyjaśnieniom obwinionego, w których zaprzeczył zarzutowi Sąd nie dał wiary oceniając je jako próbę uchylenia się od odpowiedzialności. W ocenie Sądu uprzednie przyznanie się obwinionego do popełnienia zarzucanego mu czynu było spontaniczne i szczere, gdy tymczasem jego wyjaśnienia złożone na rozprawie głównej stanowią jedynie przyjętą przez niego linię obrony, której celem jest uniknięcie odpowiedzialności za dokonane wykroczenie. O winie obwinionego

świadczą natomiast przeprowadzone w toku postępowania inne dowody, w tym przede wszystkim dowody z zeznań świadków będących uczestnikami zdarzenia.

Jak podał świadek S. J., jechał on w kierunku O., gdy nagle spod wiaduktu wyłonił się samochód , który wjechał na przeciwny (tj. ww. świadka) pas ruchu. Samochód ten w ocenie świadka jechał szybko albowiem „wyniosło” go z łuku. W ocenie Sądu zeznania ww. świadka są jasne i spójne, znajdują też oparcie w pozostałym materiale dowodowym. Zwraca uwagę fakt, iż mimo upływu 4 miesięcy od zdarzenia, świadek dość precyzyjnie opisał zaistniałą tego dnia na drodze sytuację, przy czym co istotne miał pewność co do tego, że widział obwinionego za kierownicą samochodu. Przedstawioną przez S. J. wersję potwierdza zresztą pasażer, który z nim podróżował tj. M. S.. Obaj świadkowie opisują zaobserwowaną przez nich sytuację na drodze, starając się unikać koloryzowania i wskazywania ewentualnych przyczyn zaistniałego zdarzenia. Pamiętać przy tym trzeba, że zdarzenia tego typu są bardzo dynamiczne, nagłe. Oczywistym jest zatem, że świadkowie nie przedstawiają precyzyjnie przebiegu zdarzenia, tym bardziej że sytuacja drogowa w której brali udział była dla nich zaskoczeniem, czymś gwałtownym. Podkreślić przy tym należy, iż nawet te elementy zeznań świadków, w których pojawia się element subiektywny, czy też oceny (w tym co do prędkości z jaką musiał jechać obwiniony) nie są oderwane od rzeczywistości i znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym (w tym m.in. w zeznaniach J. D., o czym niżej) stanowią zatem po prostu proces logicznego wnioskowania wymienionych świadków.

Wersję tą (w zakresie dotyczącym przebiegu zdarzenia) potwierdza zresztą A. Z. (w zakresie w jakim mogła zaobserwować, sytuację na drodze). Wspomniany świadek wskazał, że widziała jak niebieski pojazd jedzie środkiem drogi, widziała też moment uderzenia samochodu obwinionego w pojazd m-ki (...), a następnie uderzenie w jej samochód.

Z kolei świadek A. K. podała, iż jechała za samochodem ciężarowym i nagle coś w nią uderzyło. Wskazała przy tym, iż nie widziała, że coś jechało z naprzeciwka. Zeznania ww. świadków są dość przejrzyste i spójne z pozostałym w sprawie materiałem dowodowym. Zwraca uwagę, że zarówno A. K. jak i A. Z. zeznają kategorycznie tylko co do okoliczności, które same zaobserwowały. Nie snują domysłów w zakresie dotyczącym ewentualnych przyczyn zaistniałej sytuacji, nie koloryzują.

Sąd dał także wiarę zeznaniom świadka J. D., który podał, iż właściwie widział jedynie już staczający się po skarpie samochód obwinionego, nie widział zatem samego zderzenia samochodów. Co jednak istotne podał on, iż jechał przed obwinionym z prędkością 90 km/h.

Przymiotem wiarygodności Sąd obdarzył także zeznania świadków w osobach funkcjonariuszy policji M. P. i J. S.. Zeznania powołanych świadka nie budzą w ocenie Sądu żadnych sprzeczności czy braku logiki, brak także obiektywnych powodów, dla których można by odmówić im wiarygodności. Świadkowie zeznawali bowiem w głównej mierze na okoliczności związane z wykonywaną przez nich pracą zawodową, tj. czynnościami jakie podjęli na miejscu zdarzenia. Przy czym relacjonowali jakich ustaleń dokonali tuż po zdarzeniu mając na uwadze ślady jakie zostały ujawnione na nawierzchni, a także relację przekazaną im przez naocznych świadków zdarzenia.

Jednocześnie zdaniem Sądu wszyscy wyżej wymienieni świadkowie jako osoby obce dla obwinionego nie mają żadnego interesu w tym, aby w jakikolwiek sposób interpretować zaistniałe zdarzenie na jego niekorzyść.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka J. B. które nie nasuwają zastrzeżeń. Zaznaczyć należy, iż wymieniony nie był bezpośrednim świadkiem zdarzenia.

Za wiarygodne Sąd uznał pozostałe zgromadzone w toku postępowania dowody z dokumentów, w tym m.in. notatki urzędowe, protokoły oględzin, szkic miejsca zdarzenia, albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby oraz w zakresie ich kompetencji. Na wiarę zasługiwały także dowody z dokumentów w postaci zdjęć uszkodzonych samochodów. Prawdziwości omawianych dowodów nie kwestionowała żadna ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw by uczynić to z urzędu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, którego szczegółową analizę przedstawiono powyżej, pozwolił na przypisanie obwinionemu S. G. wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym.

Do przypisania odpowiedzialności z art. 86 § 1 kw wymagane jest ustalenie, że kierujący pojazdem spowodował zagrożenie w ruchu drogowym, poprzez niezachowanie należytej ostrożności. Zachowanie należytej ostrożności oznacza natomiast ostrożność wymaganą w danej sytuacji. Oznacza to, że zachowanie kierującego pojazdem należy ocenić w warunkach konkretnej sprawy, biorąc pod uwagę, zaistniałe warunki drogowe. Jest to wykroczenie materialne, a skutkiem stanowiącym o takim jego charakterze jest wspomniane wyżej spowodowanie zagrożenia w ruchu drogowym.

Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym „Kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, stanu i ładunku pojazdu, warunków atmosferycznych i natężenia ruchu”. Opisana w wyżej wymienionej normie ustawowej tzw. w judykaturze i doktrynie „bezpieczna prędkość” oznacza, że prędkością bezpieczną jest taka która zapewnia panowanie nad pojazdem. Bezpieczna prędkość nie jest zatem pojęciem tożsamym z prędkością administracyjną, dopuszczalną na danej drodze. Obowiązujące ograniczenie prędkości nie zwalnia kierującego pojazdem od obowiązku własnej oceny prędkości pod względem tego, czy jest ona bezpieczna. Dopuszczalna prędkość maksymalna na danym odcinku drogi nie zawsze jest bezpieczna i w wielu wypadkach może okazać się nadmierna.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, iż S. G. nie zachował należytej ostrożności w ten sposób, że na łuku drogi nr (...) na wysokości 22 km 1 hm w miejscowości K. kierując pojazdem m-ki R. (...) o nr rej. (...), nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem, który wpadł w poślizg, zjechał na przeciwległy pas ruchu i zderzył się z pojazdem m-ki (...) o nr rej. (...), następnie uderzył w pojazd m-ki N. (...) o nr rej. (...), a kolejno w pojazd m-ki pojazd m-ki S. (...) o nr rej. (...), czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zagrożenie jakie zaistniało na drodze wynikało zatem z

niezachowania przez obwinionego ostrożności. Jak ustalono to błąd obwinionego był przyczyną powstania zagrożenia bezpieczeństwa ruchu, a nie inna okoliczność.

Rozważając kwestie wymiaru kary w stosunku do obwinionego Sąd miał na względzie następujące okoliczności.

Zgodnie z treścią art. 33 § 1 i 2 kw organ orzekający wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę za dane wykroczenie, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego, a także biorąc pod uwagę m.in. stopień winy, właściwości i warunki osobiste i majątkowe sprawcy.

Wina, jako dyrektywa limitująca wymiar kary, podlega stopniowaniu. Oceniając stopień zawinienia sprawcy należy wychodzić z domniemania pełnej swobody sprawcy w realizacji określonego zachowania. Obwiniony był poczytalny w chwili czynu, nie działał pod wpływem błędu ani w szczególnej sytuacji motywacyjnej. W przedmiotowej sprawie brak okoliczności wpływających na zmniejszenie stopnia winy sprawcy. Stopień tej winy należy zatem uznać za znaczny.

Kryteria oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu zawiera przepis art. 47 § 6 kw. Zgodnie z poglądem utrwalonym zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie ocena stopnia społecznej szkodliwości stanowi wypadkową wskazanych w tym przepisie wartości występujących w konkretnym stanie faktycznym. W niniejszym postępowaniu należało poddać analizie: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej szkody, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia, a także okoliczności popełnienia czynu. Dobrem chronionym przez przepis art. 86 § 1 kw jest bezpieczeństwo w ruchu drogowym. Należy wskazać, iż obwiniony naruszył jedną z podstawowych reguł dotyczącą poruszania się w ruchu lądowym, co więcej stopień owego naruszenia uznać należy za dość znaczny, obwiniony bowiem jako kierowca winien tak prowadzić pojazd aby utrzymać nad nim panowanie na każdym etapie podróży, winien był zatem uwzględnić m.in. ukształtowanie terenu i fakt, że jechał po łuku drogi.

Także okoliczności popełnienia czynu wskazują, iż stopień społecznej szkodliwości przypisanego sprawcy wykroczenia uznać należy za znaczny, do zdarzenia doszło bowiem na jednej z bardziej uczęszczanych dróg krajowych, na łuku tej drogi, w godzinach szczytu porannego, gdzie kierowca winien wręcz wykazać się wzmoczoną ostrożnością. O stopniu tego naruszenia świadczy zresztą pośrednio także spowodowanego przez sprawcę zagrożenia, tj. doprowadzenie do stłuczki aż 4 pojazdów. Przeprowadzona wyżej analiza okoliczności czynu prowadzi do wniosku, iż stopień społecznej szkodliwości czynu jest w tym konkretnym przypadku znaczny.

Za okoliczność obciążającą uznano uprzednią karalność obwinionego. Jako okoliczność łagodzącą poczytano stosunkowo młody wiek S. G..

W przekonaniu Sądu orzeczona wobec S. G. kara grzywny w kwocie 4.000 złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, zaś jej dolegliwość nie przekracza stopnia zawinienia obwinionego. Kara ta uwzględnia warunki osobiste sprawcy, tj jego warunki bytowe, mieszkalne, fakt wykonywania dorywczej pracy, jego możliwości zarobkowe, a także warunki rodzinne tj. fakt iż na jego utrzymaniu pozostaje narzeczona i ich wspólny syn.

Jednocześnie kara w tej postaci ma szansę spełnić swoje funkcje w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej, albowiem dla obwinionego będzie skuteczną przestrożą na przyszłość, będzie też karą, której dolegliwość obwiniony realnie odczuje, natomiast dla społeczeństwa wyraźnym sygnałem, że tego typu zachowania, spotykają się ze stanowczą reakcją wymiaru sprawiedliwości.

W punkcie II wyroku Sąd na podstawie art. 86 § 3 kw orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 18 miesięcy. Orzeczenie tego środka w ocenie Sądu jest celowe, a to ze względu na fakt, że obwiniony naruszył jedną z podstawowych reguł bezpieczeństwa ruchu, co z kolei doprowadziło do poważnego zagrożenia w ruchu drogowym, którego skutki są zbliżone do granicy, od której czyn byłby przestępstwem z art. 177 § 1 kk. Podkreślenia wymaga, iż obwiniony tracąc panowanie nad pojazdem uderzył w

aż 3 samochody znajdujące się na przeciwnym pasie ruchu, a sam swą podróż zakończył w rowie. Jak wskazywali świadkowie siła uderzenia była tak duża, że słychać było huk, a samochód niejako „toczył się” dalej już siłą rozpędu. W ocenie Sądu Rejonowego fakt, że fizycznie nie ucierpiał żaden z uczestników tego zdarzenia jest tylko kwestią szczęścia. Zdarzenie to mogło bowiem zakończyć się o wiele gorzej, o czym świadczą chociażby rozległe uszkodzenia samochodów biorących udział w zderzeniu. Obwiniony przez niezachowanie należytej ostrożności i niedostosowanie prędkości do warunków jazdy doprowadził do sytuacji, w której naraził na realne niebezpieczeństwo zarówno siebie jak i innych uczestników ruchu. Ponadto obwiniony mimo posiadania prawa jazdy dopiero od 3 lat (data uzyskania uprawnień to 14 czerwca 2011 r.) wydaje się przeceniać swoje możliwości i zdolności w zakresie prowadzenia pojazdów mechanicznych. Taka zaś postawa obwinionego wymaga właściwej reakcji Sądu, aby uzmysłowić mu ewidentną naganność jego zachowania, ale także przysposobić go do poszanowania prawa i wyrobienia właściwej postawy w przyszłości. Nie bez znaczenia przy orzekaniu przedmiotowego środka karnego był także fakt, że obwiniony był już ówczesnie karany za wykroczenie drogowe. Okres na jaki orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów to okres 18 miesięcy. Zdaniem Sądu meriti obwiniony musi odczuć nieopłacalność groźnego i ryzykownego postępowania, jakim jest kierowanie pojazdem przy niezachowaniu należytej ostrożności. Określony czas, na który zostanie wyeliminowany z ruchu, umożliwi mu wnikliwe przeanalizowanie swego postępowania, ponieważ powrót za kierownicę może nastąpić dopiero po pozytywnym przebiegu egzaminu państwowego zarówno teoretycznego, jak i praktycznego

Na poczet orzeczonego środka karnego na podstawie art. 29 § 4 kw zaliczono obwinionemu okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 25 czerwca 2014 r.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw , Sąd zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania i opłaty, uznając iż ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację rodzinną.